

min Overbevisning, som for øvrigt ogsaa i dette Tilfælde var Gruppens. Jeg maa maaske dog bemærke, at Konseilspræsidenten udtalte i Gaar ret haanligt, at han kunde ikke gøre for, at Gruppens Ordfører ikke vidste Besked om det, han skulde tale om, og at Gruppen nu fandt paa at dække sig ved et Mistillidsvotum. Det spiller jo ikke nogen stor Rolle, men jeg er ikke i Tvivl om, at Konseilspræsidenten paa dette Omraade vidste bedre Besked. Det var allerede den foregaaende Dag oplyst, at hele Gruppen var af den Tro, det var ikke alene Ordføreren, der levede i den.

Min Optraedelse overfor Ministeriet var alt andet end aggressiv. Jeg fremstillede Situationen, som den efter min Opfattelse var. Jeg kan have været mere eller mindre heldig, det er en Sag for sig, men overfor Ministeriet anerkendte jeg i høj Grad den højtærede Finansminister og ønskede, at han, enten under dette Ministerium eller et andet — da jeg ikke tænkte mig, at dette Ministerium fik saa langt et Liv — kunde faa bragt vore Finansier paa Fode. Det ansaa jeg ham nemlig for i høj Grad skikket til, det kan dog ikke kaldes aggressivt. Og min højtærede Ven, Indenrigsministeren, gav jeg en Kompliment, fordi han havde grebet ind i en Bankaffære, der ellers kunde have faaet sørgelige Følger. Da jeg kom til den politiske Side, prøvede jeg paa at sammenstille de politiske Kategorier, hvoraf Ministeriet bestod, og udtalte dernæst, at om jeg end haabede og troede paa, at det kunde tilvejebringe en forstandig Finansplan, betvivlede jeg, at det var i Stand til at gennemføre det andet, som Landet nu en Gang forlanger, nemlig Udrensning af den eksisterende Raaddenskab. Det kan nemlig ikke nytte, at man stikker Hovedet i Busken og ikke vil se det, som hele Landet forlanger: at der skal renses ud. Er det en Forbrydelse, er det aggressivt overfor Ministeriet at rejse Tvivl om dets Evne i saa Henseende? Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at Ministeriet staar først overfor dette Punkt med fuldkommen Sejr, naar det har vist, at det var i Stand til med fast Haand og med den Hensynsløshed, som i tidligere Tid ikke har manglet den højtærede Konseils-

præsident, at tilvejebringe denne Udrensning.

For ikke at fordybe mig i Enkeltheder tog jeg et bestemt Eksempel, en højtstaaende Embedsmand, der var gindsat i sit Embede, efter at det ved Forhørene var godtgjort, at han havde billiget Bestikkelser. Det er altid nyttigt at belægge sin Fremstilling med Eksempler. Jeg valgte da dette ene, ganske vist det værste, der forelaa, og som var Genstand for hele Landets Samtale. Men det kan dog ikke kaldes aggressivt. Jeg tør vel gaa ud fra, at den højtærede Konseilspræsident faktisk deler min Opfattelse om selve Sagen. Han vil maaske sige, at den Sag laa ikke under ham, men det staar nu en Gang for Ministeriets Regning.

Hovedpunkterne for mig vare altsaa en klar Finansplan og en Udrensning efter den store Skandale. Jeg betvivlede, at Ministeriet efter sin Sammensætning var i Stand til at løse denne sidste Del af Opgaven, det var det eneste virkelige Angreb i min Tale. Men for at give sin Tale den rette Indignation sagde den højtærede Konseilspræsident med sin Evne til at stille alting paa Hovedet — en Kunst, hvori jeg indrømmer, han var en Mester i sin Tid —, at da det nuværende udmærkede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) havde gjort sin Tjeneste, vilde vi have ham for Rigsretten, medens vi, saa længe Forsvarssagen stod paa, havde sagt, at det vilde vi ikke, men nu bag efter, nu da Moren havde gjort sin Pligt, kunde Moren gaa. Jeg maa gøre opmærksom paa, hvad der foreligger i denne Sag, for at vise, hvor letsindigt, for at bruge et mildt Udtryk, den højtærede Konseilspræsident har benyttet sig af min Tale. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, hvad der angaar dette Punkt, saa kan enhver dømme os imellem:

„Jeg vil minde om, at der i Fjor ved Finanslovens tredie Behandling — eller maaske var det anden Behandling — blev Lejlighed til at udtale Ønsket om, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) vilde bidrage sit til, at Forholdet med Laanet paa de 1½ Mill. Kr. til Den sjællandske Bondestands Sparekasse blev paakendt af Rigsretten. Det ærede Medlem var, saaledes